

hans Hals var rusten. Det maatte være den Forkølelse fra Berlin, der endnu sad ham i Kroppen. Han blev vist nødt til at tale alvorligt med en Læge om den Ting og lade sine Lunger undersøge.

I dette Øjeblik blev der banket nede paa Gadedøren; Frau Babi gik ned og lukkede op. Lidt efter kom hun tilbage, helt rød paa Kinderne, og fortalte, at der stod en Dame dernede, som bad om at faa ham i Tale.

»En Dame?« sagde Per og sænkede Gafflen. »Det maa være en Fejltagelse. Jeg kender ingen her.«

»Det er vist ogsaa en fremmed. Gud veed, om hun ikke er kommen med Toget.«

»— kommen med Toget,« gentog Per slaaet og lagde nu baade Kniv og Gaffel.

Men der blev ingen Lejlighed til nogen omstændeligere Forklaring. De øverste Trappetrin derudenfor knirkede, og et Øjeblik efter stod en mørk, rejseklædt Dame smilende i Døren.

Det var Jakobe.

»Godaften,« sagde hun. »Du maa ikke lade dig forskrække af mig.«

Per var sprungen op.

»Men — Jakobe dog!«

»Ja, det er virkelig mig!« vedblev hun med den fuldkomne Selvbeherskelse, som stærke Sindsbevægelser paatvinger nervesarte Naturer, og som